

[Lilli Gyldenkilde]

sten alle sammen mundede ud i, at vi skulle se nærmere på sagerne, for man var godt klar over, at der lå nogle problemer. Og så tænkte jeg, da plejehjemsdebatten var på sit højeste: ja men vi kan da ikke blive ved med at vente. Jeg må indrømme, at jeg endnu ikke har lært den engleblide tålmodighed, der skal til for overhovedet at kunne arbejde i dette folketing. Jeg synes, der er gået meget lang tid med dette, og jeg synes, det er fantastisk, at man ikke har kunnet få disse oplysninger frem, sådan at man kunne komme videre med sagen. Jeg skal ikke sige, at der ikke er vilje til at gå videre med det, for det tror jeg såmænd nok der er, men et eller andet galt er der. Jeg er temmelig overbevist om, at ministeren har vilje til at være med til at løse dette, og jeg håber også, at vi kan tale videre om det i udvalget og i det mindste finde frem til noget, der kan ligne en beskyttelse af de mennesker, det her handler om.

Der er flere, der har været inde på, at dette med at føre tilsynet over til amtet vil give en dobbelt administration, og en enkelt var inde på, at det ville give en dobbelt sikkerhed. Det er jeg enig i, og det, der er baggrunden for forslaget, er netop at få en dobbelt sikkerhed frem. Det er ikke for at skabe en dobbelt administration, for jeg er da enig med flere, der har sagt, at dobbelt administration er der ingen af os, der ønsker. Men dette handler ikke om dobbelt administration, det handler om dobbelt sikkerhed, og det finder vi er væsentligt.

Vi beklager, at det ikke lykkedes i sin tid, da man lavede bistsandsloven. Det var jo oprindelig planen, at tilsynet skulle ligge i amtet. Det blev så ændret til, at det skulle ligge i kommunen. Derfor fandt jeg, da jeg læste tingene igennem, at det nok var på tide at vise de mennesker, der dengang gik imod, at det skulle ligge i amtet, at der måske lå en dobbelt sikkerhed i, at det lå dér, sådan at vi kunne få den lille ændring igennem. Der var flere, der var inde på det, bl.a. venstre.

Så er der nogle, der har været inde på, hvor meget denne beboerindflydelse egentlig er værd, og en enkelt udbrødte de ældre pensionister til nogle rabiater grupper, var det vist. Jeg trak da lidt på smilebåndet, men alvoren er nu alligevel kommet op i mig igen, for jeg synes, det må være en mærkelig holdning, der ligger bag ved at kunne sige, at

det vil udarte til rabiater grupper. Det er da klart, at det på ingen måde vil være det.

Det er da vigtigt, at mennesker har noget at skulle have sagt over deres egen hverdag. Derfor må det da være vigtigt, at beboere på et plejehjem eller i en beskyttet bolig har mulighed for at få samtaler med dem, der bestemmer, har mulighed for at påvirke de ting, der sker omkring dem, og har mulighed for at tilkalde det lægelige tilsyn, amtstilsynet eller det kommunale tilsyn, hvad det nu bliver til. Det er da rimeligt, at de har mulighed for at trække på disse kræfter. Man står jo i en umyndiggjort situation, når man bliver indlagt på et plejehjem, det ved vi jo. Man får frataget sin pension, man får udbetalt lomme penge ligesom børn, der bliver fastsat regler for, hvor ofte man må gå til frisør osv. Der bliver regler for alting. Det er muligt, det ikke kan fungere på andre måder, men så lad dem dog i det mindste få en smule indflydelse via disse beboerråd. Jeg synes, der er kommet nogle tanker til udtryk omkring dette med folks indflydelse på egen hverdag, som jeg ikke begriber man kan have i 1979.

Så vil jeg gerne sige tak til fru Yvonne Herløv Andersen, som også var enig i intentionerne, selv om der var nogle ting, hun gerne ville se nærmere på.

Jeg tror, det var fru Karen Thurøe Hansen, der gik imod beboerrådet og samtidig talte noget om, at klientelet blev tungere og tungere. Jeg kan nu ikke rigtig forstå det, for hvis det er rigtigt – og det er det vistnok – skulle der vel egentlig ikke være ret megen fare i at give disse mennesker mere indflydelse, for den indflydelse, de så kan få, består jo bare i, at de kan bruge deres mund henne i deres senge, som de ikke kan komme fra, og det er dog et mindstekrav, som man bør kunne opfylde.

Jeg er ikke så lidt skuffet over, at det er gået, som det er gået. Til gengæld må jeg se med en vis optimisme på, at der er så mange, som har lovet, at vi skal arbejde videre med det, og så håber jeg, jeg forstod ministeren ret, sådan at opfølgningen på de svar, vi en gang har fået på nogle spørgsmål stillet i maj måned, skulle foreligge omkring oktober.

Socialministeren (Erling Jensen):